

О Т В Ъ Т З.

ПРІАТЕЛЮ!

Бъз колико многіи безмѣстніи погрѣшки впада челоувѣкъ, отъ безвременното ѡстремленіе! То днесъ истиннѣйше се показъ на лицето ти, защо азъ ми се стрѣва, какъ неса показяхъ таковѣй каквото ма оуничжавашъ, до край за моето неблагоприятіе за което не помна. . . Но аколи нѣкогда преступихъ, пріателскіите мѣрки, или слѣкомъ, или дѣломъ, за то вы мола, да не ѡстремлявате толико врехѣ ми, и докарвате ми се оуничжителніите си говорбы неисцѣлніи страсты, и великіи раны на душата ми, за да пренеса самсебе всесѣрдна, и да покажа дѣлтелно каксамъ.

Оуничжимый твоѣ,

Пріатель.

К. Ма.

За оутѣшительнаго ѡбразъ.

Оутѣшительный ѡбразъ се именува тогда: „когато нѣкой, отъ нашитѣ пріатели страдае нѣкое злополѣчіе, или нѣкоя тѣѣта и вреда, и нѣкое злослѣчіе — каквото ѣ, н. п. смерта, на родителите ны, на братіалта ны, сродницы, и пріатели, и другіи ѡвстоательства, както ѣ болвеста, пожарыти, наводненіята, и другіи прескорбніи причіни. Тогда имъ показваме нѣкое сожаленіе: и писывае, и трѣдимса колкесто ѣ возможно да ги оутѣшиме, и да имъ оумалиме скорбьта. Обаче тѣка се оупотреблява дѣблесвенное (великодѣшное) произношеніе, за да посѣчиме душевніите си